

Burke slavnih Zabrdžanov.

(Narodno blago; priredil Silvester.)

XXVI.

Kadar pride priprost deželan po opravkih v mesto, rad si po možnosti več ali manj polne mošnje privošči kako pečenko in kako četrtinko vina. Tako je storil tudi jeden naših znancev, kateri je kot korenit Zabrdžan imel povrh še to nadlogo, da je bil grozno bahat. Iz poslednjega vzroka izbral si je bil tudi najimennitnejšo gostilno, katero je le mogel v mestu izvohati. Bilo je mnogo gospode navzoče, a to ni nikakor motilo našega Zabrdžana. Vsede se možato v kot in začne piti misleč si: »Jedel bom pa to, kar bom videl, da si gospoda v najmanjši posodi naroči. To je gotovo najbolj drago, pa gotovo najbolj imenitno«.

Res mu ni bilo dolgo čakati, kar prinese natočaj nekemu ne ravno preveč imennitemu gospodu mesa in v majhni skledčici surovega hrena v kisu. — »he, gospod natočaj,« zakliče Zabrdžan, »prinesite mi tiste jedi, katero ima tam le oni gospod! Pa brez mesa celo skledo; že plačam, kolikor stane!« Pri teh besedah vdari po polni mošnji, da so srebernjaki kar zazveneli.

»Pa gospod oče, to je vendar hren in tega gotovo ne boste snedli celo skledo in še brez mesa!«

»E kaj!« vzsklikne Zabrdžan, ki ni poznal hrena, »toliko še vendar imam, da plačam polno skledo tiste jedi, mesa pa ne trebam ker ga itak vsak dan jem doma!«

Natočaj se nekoliko nasmeje, prizdigne rameni in gre v kuhinjo naročat — polno skledo hrena, Ko stoji skleda na mizi, ogleda si Zabrdžan bahato po gostih, zgrabi veliko žlico, zajame jo do vrha ter jo brž izprazni. Toda drugokrat že ni šla več v skledo, ampak debelo smijočemu se natočaj pred noge. Vsa navzoča gospoda začne se glasno hrohotati, ko gleda, kako lovi bahati Zabrdžan z rokami po zraku in se naposled zgrabi za nos, katerega si že v prihodnem trenutku z nožem odreže. Vse misli, da je možak zblaznel. Brž skoči jeden po zdravnika, da obveže ranjenea.

»Kaj pa ste vendar mislili, ko ste si šli nos odrezat?« vpraša ga zdravnik.

»Oh gospod,« odgovori Zabrdžan, mislil sem si, da je bolje, ako sem ob nos kakor pa ob glavo, katero mi je hotel prokl . . . hren raznesti!«

Nesrečni snubač.

Dolgočasen je ta samski stan
Kleparski mojster pravi sam
Večkrat že je pretehtaval,
V srečo svojem premišljeval.

Amorove so ga zadele pšice,
Oh te neusmiljene device;
Iskal pri njih zaman
Zdravila srčnih ran.

Zasnužil Johano, Haneto,
Maričko, Špelo in Meto.
Franco, Urško, Rezo.
Z vsako iskal je zvezo.

V Rovtah, Petkove al' v Žirih
Si ga videl že ob štirih,
Ko pod oknom ves medli
Dekle kliče, ko še spi.

Fant je res, da mu ni para,
Al nobena zanj ne mara.
Ena vendar ga še ljubi
Mojster naš jo pa ne snubi.

Ko bi revček to poznal
Gotovo bi se ne kesal;
Naj dolgo ne študira
Ni druga, Štekleva je Jera. —

Štekleva Jera in Brivčeva Meta
nevesti.

48 Oslov za 48 Kron.

Mestjan sreča kmetico, ko gre z oslom
v mesto.

— Mati kam ženete osla?
— V mesto grem z njim
— A bi ga ne prodala?
— Zakaj pa ne? (ni vedela da se
on šali)

— Koliko bi zahtevala za njega?
— Osem in štirideset kron.
— To je prevelika cena, mi imamo
v mestu osem in štirideset oslov za osem
in štirideset kron. —

— Žena vsa huda požene: »Boter vi
se šalite kaa-li?«

Misli.

»Gorica« piše, da se jasni, goričani
ob »Soči« pa trdijo, da se temni, —

Kedo bi znal povedati, po čem je
»sloga« danes na Slovenskem?

Goriška karjola je objavila v prevodu celo odprto pismo And. Gaberščka. »Gorica« častita obema. »Brivec« častita pa vsemu trema.

Trgovinski minister je neka obljubil, da odpravi vinsko klavzulo z Italijo; to se zna zgoditi; a da odpravi tudi italijansko vino iz Avstrije to ni verjetno, ker isto preradi srkajo posebno kranjski — pa tudi tržaški pijanci.

Slovenci so res čudna veja na slovanskem drevesu: leto za letom jih razjeda červ nesloge a še so živi; ako pojde pa še dolgo tako »lušno« naprej, kakor gre zdaj na Goriškem potem...

Med »Gorico« in »Sočo« se knje nov leksikon. — Bratje le tako naprej! — to je tudi napredek?

Tržaška vlada vidi v Trstu dve irendenti: italijansko nedolžno in slovansko nevarno. Človek, ko to čuje in pozna tržaško obnebe — mu je res žal, da ni tako — in da ni bilo res že davno tako. Tržaški Slovenci smo se s svojim ponižnim irendentizmom klanjali in božali roko, ki nas je tepla, prezirala, zaničevala. — Koncem vseh koncev, ako nas imajo res za take potem še nekaj veljamo — gotovo več, nego bi bili sami klečeplazci. — To ne bomo nikdar več!

Nekdaj je veljal pręgovor: kolikor jezikov znaš, toliko ljudi veljaš. Danes pa velja v Avstriji in posebno na Primor-nasprotni rek: samo da znaš laško pa si za vsako rabo (seveda pri kosilu).

Nepravi poklic.

Na svetu veliko je takih »madam«
Za koje vse skupaj vinarija ne dam:
Le jezik je dober, za nič so roke,
Vrh trupla pa vladajo — votle glave.
Razumejo več še kot božja modrost,
Ksantipa jim pravi je vzgled za krotkost,
Povsod jih že najdeš, kjer treba jih ni,
Le dom in kuhinja jih nič ne skrbi,
Saj žene bi rade, kar moči pa ni,
Da mož naj celo še — otroke rodi!

Silvester.

